

ruky a prohlásila, že jest to nyní její a že S. předal také žalobkyni klíč od pokladny, kde byla uložena část sporných předmětů a klíč od obchodní místnosti, který zůstal v držení žalobkyně až dosud. To však nestačilo k řádné tradici ve smyslu § 426 obč. zák., podle něhož jest v souzeném případě posuzovati skutečnost převodu věcí na žalobkyni, ano jde o movité věci, které dopouštějí hmotné odevzdání. Hmotnému odevzdání nebylo na závalu, že prodaných věcí byl větší počet; neboť toto množství mohlo by míti jen v zápětí, že hmotné odevzdání by vyžadovalo poměrně delší čas, což nelze pokládati za zvláštní obtíž ve smyslu § 427 obč. zák. Pojem hmotného odevzdání podle § 426 obč. zák. jest však vykládati v souvislosti s předpisy §§ 312 a 315 obč. zák. Přejímateli musí býti zjednána možnost bezprostředního a výlučného nakládání s věcí. Vzala-li žalobkyně ony předměty jen do ruky, ale ponechala-li je dále u dlužníka, nepřevzala je tím do výhradné držby a to ani tím ne, odevzdal-li jí dlužník klíče od pokladny, a od obchodní místnosti, když netvrdila, že by byla měla jen ona sama přístup k této místnosti neb k pokladně a naopak z jejího vlastního přednesu je zřejmo, že k nim měl přístup, třeba jen občasné, i předatel věcí, dlužník. Neprokázala tudíž žalobkyně jednu z podstatných náležitostí nabytí vlastnictví, žaloba není opodstatněna.

Čís. 13373.

Nedodržení předpisů prvního odstavce § 369 zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n., a vládního nařízení ze dne 20. prosince 1927, čís. 175 sb. z. a n., pokud jím byl proveden předpis třetího odstavce § 369 zákona čís. 76/1927 sb. z. a n., nemá v zápětí zánik zástavního práva podle § 368 zákona řádně nabytého.

(Rozh. ze dne 17. března 1934, R I 177/34.)

V exekuční věci Okresní hospodářské záložny proti dlužníku bylo zabaveno a soudně prodáno 14 krav. Proti u s n e s e n í p r v é h o s o u d u, jímž byl výtěžek za prodané krávy přikázán vymáhající věřitelce, podal rekurs berní úřad v M., ježto pět z oněch 14 krav bylo již dříve zabaveno pro vykonatelnou pohledávku na dávce z majetku. R e k u r s n í s o u d přikázal československému státu v prvním pořadí k hotovému zaplacení výtěžek za prodaných pět krav. D ů v o d y: Berní úřad v M. podáním ze dne 9. července 1933 přihlásil k rozvrhu nejvyššího podání dlužnou dávku z majetku, první soud však na tuto pohledávku nic nepřikázal, ač zjistil, že berní exekucí byly zabaveny krávy soudem zabavené a to tak, že berní zabavení bylo provedeno dne 10. ledna 1931. Zástavní právo tudíž nezaniklo, ježto neuplynula ještě tříletá promlčecí lhůta. Berní úřad, jehož zástavní právo na prodaných svršcích bylo soudu hlášeno a ze zájemního protokolu berního úřadu patrně, měl býti jako účastník vyrozuměn o roku k rozvrhu nejvyššího podání, leč neutrpěl újmy, ano mu rozvrhové usnesení bylo přece jako účastníku doručeno. Berní úřad pak podal do rozvrhového usnesení stížnost, čímž má rekursní soud nedostatek vyrozumění berního úřadu

za napravený, zvláště, ano to není ani vytýkáno. Ježto berní zabavení předcházelo zabavení soudnímu, musí soud dbáti zástavního práva, kterého bylo již dříve nabyto.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle § 368 zák. ze dne 15. června 1927 čís. 76 sb. z. a n. provedením berní exekuce nabývá stát zástavní právo pro vymáhanou pohledávku na svrších v zájemním protokolu sepsaných a popsaných a toto zástavní právo zanikne teprve, nebyl-li prodej zabavených věcí proveden do tří let ode dne zabavení. Pro pořadí takto nabytého zástavního práva je rozhodnou doba skutečného výkonu zájemního popisu. V odstavci prvním § 369 zákona se ovšem stanoví, že, předchází-li berní zástavní právo soudnímu, provede exekuční úřad co nejrychleji zahájenou berní exekuci a případný přebytek složí u exekučního soudu, a ve smyslu třetího odstavce tohoto paragrafu je vládním nařízením ze dne 20. prosince 1927 čís. 175 sb. z. a n. podrobně stanoveno, jakým způsobem se exekuční úřady a soudy navzájem zpravují o nabytých zástavních právech. Avšak nedodržení těchto předpisů o sobě nepůsobí zánik zástavního práva podle § 368 zákona řádně nabytého. Jelikož je zjištěno, že mezi soudně zabavenými a dne 18. dubna 1933 exekučně prodanými 14 kravami bylo skutečně oněch 5 krav zabavených berním úřadem v M. již dne 10. ledna 1931, rozhodl rekursní soud správně.

Čís. 13374.

Právo na bezplatný odběr vody pro dům z obecního vodovodu jest právem služebnosti.

Rušila-li obec oprávněného ve výkonu služebnosti odstraněním rour, jest povinna, by vše uvedla v předešlý stav tak, že se oprávněnému poskytuje dřívější odběr vody, není však povinna učiniti zařízení, které by zabezpečovalo takovou kvalitu vody, aby jí mohlo býti používáno jako pitné vody, neposkytoval-li vodovod již před porušením zaručeně pitnou vodu.

(Rozh. ze dne 17. března 1934, Rv I 669/32.)

Spoluvlastníci domu čp. 16 v T. domáhali se na městské obci T., by žalovaná byla uznána povinnou obnoviti tak zvaný vodovod S. až ke spojce před domem čís. 16 v T. v původním stavu tak, by zařízení měřící 1.300 m bylo vedeno bezvadnými dřevěnými žlaby a železným potrubím, které podle terénu jest z části položiti téměř při povrchu, z části pak 80—130 cm hluboko, by studna byla úplně bezvadně vybetonována a opatřena hermeticky uzavřeným litinovým poklopem, tedy ve stavu dřívější odběr vody co do kvantity i kvality jak pokud jde o odběr pitné tak i užitkové vody, poskytujícím a zákonným předpisům odpovídajícím, jakož i že to má býti schváleno vodním úřadem, anebo na místě tohoto znovuzřízení a umožnění odběru vody z vodovodu S. zaplatiti ročně žalobkyni částku 2.224 Kč. Žalobci odůvodňovali žalobní